

práva ve dvojím směru, k ohrožení neb usmrcení plodu a k ohrožení života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti matky, po případě k jejímu usmrcení nebo poškození jejího zdraví. Ono právní porušení postihuje předpis Šu 144 tr. zák., toto by zůstalo bez trestu, kdyby bylo použito pouze ustanovení Šu 144—146 tr. zák., poněvadž trestní sazby Šu 145 a 146 tr. zák. k ohrožení matky vůbec nepřihlížejí. Obžalovaná se v tomto případě neomezila jen na úmyslný trestný čin spolupůsobení při vyhnání cizího plodu a ohrožení života matčina s tím nutně již spojeného. Zločinu dle §§ 5, 144 tr. zák. by se byla dopustila také v tom případě, kdyby byla s největší opatrností použila pouze gumové rourky. Poněvadž se však dopustila ještě zvláštní hrubé nedbalosti tím, že dala užívatí matce dítěte jedovaté prášky sublimátu, o nichž musela vědět, že jsou lidskému životu nebezpečny, nutno ji pro tento nedostatek povinné pozornosti, z níž vzešla smrt matčina, činiti zvláště ještě zodpovědnou dle Šu 335 tr. zák.

### Čís. 1279.

**Není třeba, by podílník na krádeži, převáděje na sebe ukradenou věc (§ 185 tr. zák.), jednal v dorozumění s pachatelem krádeže.**

(Rozh. ze dne 3. října 1923, Kr II 533/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 10. prosince 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle Šu 185, 186 a) tr. zák.

### Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmateční stížnost namítá, že se obžalované nedostávalo zlého úmyslu, jehož vyžaduje skutková podstata zločinu podílnictví na krádeži, jelikož prý, našedši na ulici nepatrnou věc, která by beztak byla bývala rozšlapána, a sebravši je se země, byla toho názoru, že se nedopouští ničeho trestného; sběhl prý se tudíž u ní omyl, vylučující dle Šu 2 lit. e) tr. zák. zlý úmysl. Námitka je právně bezpodstatná. Skutková podstata zločinu podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. zák. předpokládá po stránce subjektivní pouze pachatelovo vědomí, že jde o věc ukradenou a pocházející z krádeže, která byla spáchána způsobem zločinným. Rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaná převedla na se ukradený kus cukru, ač jí z příběhu bylo známo, že krádež byla spáchána takovým způsobem, který ji činí zločinem, totiž za tísňe, přihodivší se okradenému, zahrnuje v sobě zároveň nezbytně i zjištění jejího vědomí, že jde o věc ukradenou. Tohoto vědomí nemohla u ní vyloučiti ani okolnost, že šlo o věc ceny poměrně arci nepatrné, o kus cukru v ceně několika korun; rozhodným je rozsudkem zjištěné vědomí obžalované, že cukr pocházel z krádeže, spáchané způsobem, který ji činí dle Šu 174 I. c) tr. zák. zločinem bez ohledu na cenu. Beztrestným nečiní skutek obžalované

dále ani zmateční stížnosti naznačovaná možnost, že by byl cukr, kdyby jej obžalovaná nebyla zvedla, býval rozšlapán, omyl pak, jímž se stížnost snaží ospravedlniti její počínání, není omylem skutkovým ve smyslu Šu 2 lit. c) tr. zák., nýbrž zřejmě omylem právním, kterým stejně jako neznalosti trestního zákona se dle Šu 3 tr. zák. nikdo omlouvat nemůže. Právně mylným je konečně i názor zmateční stížnosti, že se k pojmu »převedení na se« dle Šu 185 tr. zák. vyhledává, by podílník jednal v dohodě s pachatelem krádeže. Také v případech, ve kterých se trestná činnost podílníkova uskutečňuje převedením na se věcí ukradených, stačí ke skutkové podstatě podílnictví na krádeži po stránce subjektivní pachatelovo vědomí, že na se převádí věc, pocházející z krádeže. Na tom, jakým způsobem a od koho nabyt této vědomosti, nesejde, tím méně se vyžaduje, by, převáděje na se ukradenou věc, jednal v porozumění s pachatelem krádeže, by zejména jeho úmysl se nesl k tomu, by majiteli věci bylo stíženo opětné nabytí neb aby pachatel krádeže byl ve své činnosti podporován. Jeť podílnictví na krádeži zvláštním deliktem, povahy v poměru ke krádeži samostatné (§ 6 tr. zák.), jehož skutkovou podstatu naplňuje tudíž i takové jednání, které není výsledkem vzájemného porozumění se podílníkova s hlavním pachatelem.

#### Čís. 1280.

**Zločinu veřejného násilí dle Šu 87 tr. zák. dopouští se, kdo zlomyslně strhne kladku motorového vozu, jedoucího do svahu.**

**K pojmu »nebezpečí« ve smyslu Šu 87 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 4. října 1923, Kr I 607/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle Šu 87 tr. zák. — mimo jiné z těchto

#### důvodů:

V úvodu svých hmotněprávních vývodů uplatňuje zmateční stížnost, že předpis Šu 87 tr. zák. předpokládá, že pachatel vykonal čin ze zlomyslnosti a byl si vědom, že z činu jeho vzniknouti může některé z nebezpečí Šu 85 lit. b) tr. zák. Stížnost jest potud v právu a nalézací soud jest též na tomto stanovisku, neboť zjišťuje jednak, že stěžovatel strhl s příjíždějícího vozu pouliční dráhy kladku ze zlomyslnosti, totiž v úmyslu znemožniti provoz pouliční dráhy, jednak, že toto jednání mohlo míti v zápětí v míře velice značné nebezpečí pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí, a zjišťuje větou rozhodovacích důvodů o značné zlomyslnosti a surovosti obžalovaného, který si musel býti vědom nebezpečnosti svého počínání dále, že stěžovatel jednal u vědomí, že ze zlomyslného jeho činu nastane nebezpečí onoho rázu. Než v dalších svých vývodech nedrží se stížnost správného výkladu subjektivní stránky zločinu, o který jde, dovozujíc, že tu není skutkové